

Indhold

De første ord	7
1. Et brev hjemmefra	15
2. Korsveje	19
3. Spørgsmålet	25
4. Toner ud i sort	35
5. Tilbage til hytten	45
6. At vokse i modenhed	53
7. Med ét sind	69
8. Begyndelser	79
9. Hvad er svagt? Ikke kærligheden	91
10. Lad alt håb fare, I som træder ind	105
11. Lignelser og andre mysterier	129
12. Snigskyttens skud	145
13. Erindringens rasen	157
14. Tilbage til hytten – med en gæst	173
15. Jeg savner kun, at du er hos mig	185
16. Glide glidende væk	193
17. Insekter	199
18. Forbandelser og bekendelser	209
19. Nåden og øjeblikket	225
20. Gud i vores skygger	245
21. Bekendelsens trøst	253
22. Retfærdighed	263
23. Hvorfor ikke?	273
24. Befriet vilje	281
25. Øjne at se med	305
Efterskrift	313
Forfatterens noter og tak	319

De første ord

JEG TROR IKKE, jeg nogensinde har mødt et menneske, der ikke har problemer med troen, med Gud, med lidelse eller med døden. Og jeg har ikke kendt nogen, der har kæmpet mere med sådanne spørgsmål end Mackenzie Allen Phillips.

Når det handler om tro og tillid, er Mack urokkelig og konsekvent, med et vedholdende engagement og en hårdnakket fortvivelse, der får mig til at ryste på hovedet i beundring – og engang imellem i bekymring. Jeg ved ikke, hvad der er med ham, men han tager livtag med ting, som de fleste andre går udenom. Og det tossede ved det hele er, at når han finder frem til sandheden, så er han ofte for såret til at kunne gøre brug af den selv. Alligevel er det sådan, at hans klarsyn bliver ved med at kalde ham fremad eller – måske snarere – opad. Undertiden mister han fodfæstet, men han ryster mudderet af sig og finder tilbage til en vej, hvor han langsomt og gradvist forandrer sig. Hans beslutsomhed har trukket mig med i sit kølvand, og jeg er blevet et bedre menneske på grund af det hårde arbejde, han udfører.

Mit navn er Willie, og Mack har været min bedste ven i nogle årtier. Og sagt lige ud: Han er ikke nogen helgen. I hvert fald ikke i den klassiske forståelse af helgener som mennesker, der er blevet berømmet for deres hellighed og meditative sindsro. Mack er snarere en Simon Peter eller Kong David-udgave af en helgen. Når jeg tænker over det, er han mere som næsten alle personerne i de hebraiske skrifter (det, vi i Vesten

kalder Det Gamle Testamente), som nærmest på trods af sig selv bliver ved med at snuble ind i Guds kærlighed. Jeg tror, at mange af os passer til den beskrivelse, men frygten får os til at gemme sandheden om vores troskampe væk bag et overbevisende søndagssmil.

”HVEM VILLE ikke være skeptisk, hvis en mand hævdede at have tilbragt en hel weekend sammen med Gud i en hytte – intet mindre? Og så var det *den* hytte ...”

Det var sådan, jeg for nogle år siden indledte min seneste beretning. Det at skrive har for mig altid været en hjælp til at få struktureret min indre verden. Jeg samler og sætter ord på mine tanker, samtidig med at jeg fører en logbog med erindringer, samtaler og begivenheder. Disse optegnelser handler ikke kun om mig selv, men også om venner, familie og fremmede, ja selv mine fjender. På et tidspunkt sammenstykker jeg så de forskellige elementer, og de får en form, der bliver til noget i retning af en bog.

For at beretningen skal flyde bedre har jeg taget mig nogle kreative friheder. Jeg vil sjældent træde frem i teksten som fortæller. I stedet har jeg valgt at præsentere mig selv som en medvirkende, en af Macks medrejsende, hvilket jeg i sandhed også er.

Jeg oplever det at skrive som en forbløffende proces. Jeg begynder at se mønstre som strømme i en flod, der blander sig med andre, samtidig med at de bevarer deres særegenhed. Bølger bugter sig ind og ud mellem hinanden. Et liv spiller sammen med et andet og bevæger sig videre; så dukker det op et andet sted og krydser kortvarigt et tredje liv. Jeg er blevet overbevist om, at hvert møde efterlader et mærke, en aflejring af kærlighed eller frygt, af kontrol eller tillid, af godt eller ondt. Det kan være et stød, et blåt mærke, et kys eller en omfavelse. Jeg tror, at meget afhænger af, hvad denne strøm har samlet op undervejs

på rejsen, hvordan dens samspil med andre strømme har været, hvad den har bevaret eller kasseret. Mit håb er, at enhver krusning bliver klarere, som den nærmer sig havet, og naturligt bliver føjet sammen med helheden – en sammenfletning, der er i stand til at bevare personens særlige karaktertræk.

Det, jeg har skrevet ovenfor, får mig til at grine lidt af mig selv. For det kunne lyde, som om jeg ved, hvad jeg taler om. Men faktisk forbliver sandheden i det store og hele et mysterium for mig. Jeg fanger nogle glimt, men kan ikke få fat på helheden; selv om den vækker genklang som noget velkendt, så forsvinder den også meget let mellem mine indre fingre.

Noget af det, du kommer til at læse, har været ved at rive mig i stumper og stykker. Til tider har jeg været nødt til at lægge det fra mig og gå op i bjergene for at falde lidt til ro. Afstand har dog ikke kunnet standse gråden; på nogle af disse vandringer tog det lang tid, før jeg kunne se stien foran mig klart, blændet som jeg var af tårerne fra mit sønderrevne hjerte. Den form for indre kaos har det med at blotlægge lommer af sorg og længsel, der har ligget slumrende i sjælens skjulte dybder. Uanset hvordan jeg oplevede det, så viste det sig, at jeg alligevel stille og roligt bevægede mig fremad.

Gud ske lov, bogstaveligt talt, at Mack blev gift med Nan. Selv om også hun bar noget 'tung bagage' med ind i ægteskabet, så har hun været mere klarsynet end ham, og hun har haft mere mod til at se sandheden i øjnene. Hun viser først og fremmest vej gennem sit eksempel. Nan har ingen problemer med at stå fast på det, hun ser som rigtigt og frugtbart, og at tage nogle vigtige beslutninger både ud fra hensynet til sig selv og til Mack. Det vil du finde beviser på igennem bogen. De, der kender Nan, betragter hende som en meget klog kvinde. Selv synes hun bare, det er sund fornuft.

En franciskansk munk fortalte mig engang, at han betragtede ægteskabet som en af de største gaver, Gud havde givet

menneskene – ja, lidt mærkeligt at det skulle komme fra én, der levede i cølibat. Hvorfor? Fordi det rummer en kraft til at 'fange' os – sammen med al vores lort, stolthed, skam, forventninger, sårethed og så videre – i en relation, der afslører vores ømme punkter, men også hjælper os til at vokse og hele. Det burde ikke være let at løbe fra et ægteskab. I vores tid er skilsmisse blevet så almindeligt, at det er overraskende at møde nogen, der har været gift med den samme partner i årtier. Måske skyldes det, at det nu er lettere at forlade ægteskabet end at gøre arbejdet og forblive tro mod løftet.

Meget sker og ændrer sig i løbet af et årti. Børn vokser op, finder deres egen vej, træffer deres egne valg, og det kræver megen visdom at se, hvornår og hvordan vi skal slippe dem ud af vores beskyttende favn og lade dem møde os i øjenhøjde. Venskaber kommer og går, eller de varer ved og rodfæstes. Mennesker, vi elsker, dør. Andre bliver syge. Nogle, som kunne blive blidere med alderen, bliver i stedet hårdere, mens andre, der engang var hårde, bliver følsomme som var de en skrøbelig spire.

Også verden er i forandring; dens form ændrer sig, men sørgeligt nok er der noget, der forbliver, som det er: magtens, grådighedens og ødelæggelsens manifestationer, der alt sammen udspringer af frygt. Alle mennesker gennem tiden har hver dag mulighed for at gøre godt eller gøre ondt, handle ansvarligt eller gå i forsvar, velsigne eller forbande, udvikle sig eller forhærde sig, omfavne eller afvise, tilgive eller bære nag, lære nyt eller forstene, opmuntre eller nedgøre, have tillid eller kontrollere, frygte eller elske. Mack er ikke nogen undtagelse. Heller ikke du og jeg.

DET ER IKKE nødvendigt, at du har læst min tidligere beretning om Mack for at forstå det meste af, hvad du vil møde på de følgende sider. Blot skal jeg nok nævne, at når der bliver

refereret til Sarayu, er det en betegnelse for Guds Ånd, Den Hellige Ånd.

Jeg har fået Macks og Nans tilladelse til at gengive de mange meget lange samtaler, vi har haft. Jeg har tænkt en del over, hvorfor jeg ikke skrev mere om Nan i den første bog, men dengang var jeg fokuseret på én persons indre rejse. Den nye beretning handler om, hvordan denne mand nu begiver sig ud i den *virkelige* verden og ind i sit net af relationer, og hvad han lærer undervejs.

Hvad sker der efter en ufattelig åndelig oplevelse som den, Mack havde i hytten? Hvordan kan en sådan erfaring sætte sig spor i en dagligdag med alle dens trivialiteter? Når der er gået lidt tid, tror vi så stadig på det, eller begynder det at falme sammen med vores tillid til os selv og den påvirkning, det havde på os dengang?

Dertil kommer, at det er én ting at tilgive en forestilling om en person, der har tilføjet os stor skade – som ham, der bortførte og myrdede Macks datter, Missy – men hvad nu hvis vi møder personen ansigt til ansigt? Hvordan reagerer vi så? Kan tilgivelsen modne? Er det en proces? Hvor er Gud, når alt, hvad vi føler, er had og smerte og pine?

DET, DU SIDDER med i hænderne, er mit forsøg på at samle og beskrive, hvordan min kære ven Mackenzie Allen Phillips kæmpede med disse og andre spørgsmål, heriblandt nogle, han ikke anede, han bar rundt på. Er det ikke sådan, livet er? At der inden i et svar ligger et andet spørgsmål og venter på at blive stillet, et spørgsmål, der fører til endnu dybere mysterier. Nogle gange er det ved at gøre mig vanvittig, men jeg er også ved at lære at synes om det. Måske fortjener ét godt spørgsmål, at der bliver givet tusind svar.

Gode venner, og tilsyneladende også Gud ind imellem, kalder ham Mack. Engang gik han under navnet Allen, men efter

hans oplevelse i hytten ikke så ofte længere. Sommetider er der nogle af os, der kalder ham *Map*. Jeg er ikke sikker på, hvor det tilnavn kom fra, og hvordan det opstod. Det har sikkert noget at gøre med hans initialer. Men også at vi ser hans liv som en slags landkort, en slags krøllet guide til en på nogen måde lignende rejse, som mange af os er ude på. Han synes, det er dumt, men hvornår har dét forhindret venner i at fortsætte med at sige noget, der irriterer én?

Når jeg siger 'lignende rejse', er det med tanke på, at vi alle bevæger os i landskaber, der har sammenlignelige, eller endda parallelle, kendetegn. Vi kæmper alle med smerte og tab og spørgsmål om livet, mening, Gud, formålet med det hele. Vi kæmper mod dæmoner og afhængigheder. Jeg tænker ikke kun på fysisk afhængighed, som ofte blot er ydre manifestationer af dybere kampe og sår, men også afhængighed af selvhad, kontrol, perfektionisme, skam, tvivl på sig selv og så videre. Disse plagsomme væsener slår sig ned i os og erstatter vores dyder med en sagte, undergravende hvisken i vores øre. Ingen af disse beskyldninger fortæller sandheden om, hvem 'jeg' i virkeligheden er, selv om de påstår det. Det er forvirrende. Det handler dybest set om identitet, tænker jeg.

Som det var tilfældet med *Hytten*, er også denne bog mere Macks idé, end det er min. Han mener, ligesom jeg, at det seneste år er et besøg værd, og det kan måske en dag blive en gave til Nan og børnene. Men han har det stadig ikke så godt med at skrive selv, for at sige det mildt, selv om han godt ved, at det er med til at kaste lys over det, han kæmper med at sætte ord på. Så han har endnu engang spurgt mig, om jeg vil være 'en Aron for hans Moses',¹ hvis du forstår, hvad jeg mener. Og jeg var ikke så svær at overtale.

1) En henvisning til Anden Mosebog 4,14-17, hvor Gud siger til Moses, at hans bror, Aron, skal tale for ham.

Måske vil du ved at læse disse sider finde et landkort eller se noget dybere og sandere om dig selv eller opdage sår eller forurettelse i dig selv, som kunne heles; eller måske vil du blive befriet fra noget ondt, der er blevet begået imod dig, eller få rodfæstet relationer, der er vigtige for dig, eller få en bedre forståelse af Kærligheden, som inviterer dig videre skridt for skridt. Det lader jeg være op til Gud eller Kærligheden, eller hvad nu du kalder dét, som er en højere kraft end dig selv.

Jeg tror ikke på, at Kærligheden bygger veje, der ikke fører nogen steder hen. På den elevator, der er på vej mod bunden, kan du stå af på hvilken som helst etage, og dér vil du finde Kærligheden. Det gjorde jeg.

– *Willie*

3

Spørgsmålet

*Intet er så smertefuldt for det menneskelige sind
som en stor og brat forandring.*

– MARY SHELLEY

DET VAR sidst på eftermiddagen næste dag. Mack sad i dagligstuen og nippede til sin kaffe, da han gennem vinduet kunne se en stor SUV rulle op ad hans indkørsel. Han studerede nysgerrigt køretøjet et øjeblik, inden han gik ud for at se, hvem det var.

Solen var endelig brudt igennem og fik vanddiamanter fra endnu et nyligt regnvejr til at glimte i græsstråene. Mack lagde mærke til, at skyerne i det fjerne spredte sig, og resterne af en regnbue hurtigt blegnede.

Det tog ham kun et øjeblik at genkende den person, der først steg ud af bilen. Der var hun, næsten nøjagtig som han huskede hende: slank, lille, ikklædt bukser og en nystroget bluse, frisk og energisk.

”Sam? Øh, jeg mener agent Wikowsky?”

Hun lo. ”Det er stadig Sam. Og du er stadig Mack?”

”Ja, formentlig til min sidste dag.” Han smilede og rakte hende hånden. ”Blandt alle de mennesker, der kunne dukke op ved mit hus på den her smukke dag, var specialagent Samantha Wikowsky en af de sidste, jeg ville forvente. Er jeg i problemer af en eller anden slags?”

”Næh, nej.” Hun sænkede stemmen. ”Hvis du var i proble-

mer, havde jeg ringet i forvejen, så du kunne få et forspring,” sagde hun med et glimt i øjet.

”Nå, men kom indenfor og få en kop kaffe. Det er godt at se dig.”

Hun vendte sig mod de to mænd, der ledsagede hende, begge i casual bukser og skjorte. Den ene af dem sagde, at han i den grad trængte til noget kaffe, mens den anden løftede sin telefon som tegn på, at han måtte foretage et opkald.

”Hej, Mr. Phillips. Jeg er Amir, og ham med telefonen er Billy. Han giftede sig langt over sit løntrin for nogle få uger siden, og han er endnu ikke kommet sig.”

Mack lo. ”Jeg håber, det må fortsætte på den måde.”

Han viste agenterne ind i huset og pegede i retning af det nærmeste badeværelse, men begge afslog og fulgte ham ud i køkken-alrummet. Mack greb kaffekolben.

”Den er næsten tom, og jeg vil gerne lave noget frisk kaffe til jer. Vi har et vist ry at forsvare her i det nordvestlige, og jeg vil ikke være den, der ødelægger det. Der er nogle småkager i den røde dåse derovre. Lad som om I er hjemme og tag for jer!”

”Er der noget, jeg kan hjælpe med,” spurgte Amir.

”Ja,” svarede Mack. ”I skabet til højre for køleskabet finder du sukker, forskellige sødemidler og honning. Og skeerne er i skuffen til højre for vasken. Jeg er udgået for servietter, så vi må klare os med den her køkkenrulle.”

Mens Mack og Amir havde travlt i køkkenet, gik Sam over og kiggede ud ad vinduet, hvorfra man kunne se den lille terrasse og ind i baghaven, der var indrammet af en kombination af store fyrretræer og næsten nøgne løvtræer. Hun betragtede en kolibri, der susede dansende forbi for derefter at vende om for at tjekke foderautomaterne.

”Det er et smukt sted, du har her, Mack.”

”Ja, vi har boet her i mange år. Det er her, vores børn er vokset op, og ja ... nu er de alle rejst hjemmefra. Det er et godt

sted, ikke så langt at pendle for Nan, og jeg har mit kontor nedenunder.”

”Jeg har dog ét spørgsmål,” fortsatte Sam. ”Jeg kan ikke lade være med at undre mig over, at du har noget, der ligner en smeltet kage, liggende i baghaven. Er der mon en skovtroll, der har haft fødselsdag?”

Han smilede og rakte hende et krus dampende varm kaffe. ”Du har ret, det *er* en fødselsdagskage. Det er Nan, der har lavet den.” Han tøvede. ”I går ville Missy være fyldt seksten.”

”Åh Mack, det må du virkelig undskylde. Det var ikke min mening at ...”

”Sam, det er okay, det gør ikke noget.”

”Vi kan bare tage det her en anden gang,” skyndte hun sig at tilføje. ”Jeg er ked af, at vi sådan kommer og forstyrrer ...”

”Nej, Sam,” afbrød Mack. ”Det er på en måde en lettelse, at jeg ikke er alene i dag. Det er en hjælp for mig.”

Sam nikkede. ”Og hvad med Nan? Jeg havde håbet, hun også var hjemme.”

”Hun er sammen med nogle af sine venner. Hun sørger på sin egen måde.” Mack skiftede hurtigt emne. ”Hvordan går det så med dig? Hvilken ... afdeling er du i nu? Er du mon blevet superagent eller sådan noget?” spurgte han.

Sam smilede. ”Niks ... I FBI tager det 123 år at blive superagent. Man må først bevise, at man er i besiddelse af udødelighedens kraft. Det er ikke sket endnu, men jeg lever stadig i håbet.” Hun løftede sit krus og nippede forsigtigt til kaffen.

”Wow, det er en god kaffe,” udbrød hun. ”Nej, jeg er stadig agent i FBI. Jeg har haft nogle muligheder for at bevæge mig opad i systemet, men jeg synes meget bedre om feltarbejde end at sidde bag et skrivebord. Så her er jeg. Vi tre har base i Chicago, men jeg overvejer at flytte lidt mere mod vest, måske til Los Angeles.”

Mack havde svært ved at tøjle sin nysgerrighed, så han stil-

lede det oplagte spørgsmål. "Sam, hvorfor er det så, I kommet i dag ... her ... hjem til os?"

"Ja, som du måske har en mistanke om," begyndte hun, "har det noget at gøre med den mand, som bortførte Missy."

"Og myrdede hende."

Sam fangede Macks blik. "Ja, og myrdede Missy."

Hun satte sig ned ved køkkenbordet, og Mack tog plads over for hende. Amir tog kaffen og en småkage med og slog sig ned for enden af bordet.

"Mack, som du ved ... Da morderen, som kalder sig selv J, til sidst overtog sit eget forsvar, erklærede han sig straks skyldig."

"J?"

"Han påstår, at han ikke har nogen idé om, hvad hans rigtige navn er. Vi har fundet ud af, at han har brugt en række navne, men at de alle har vist sig at være falske. Men det var gennem disse aliasser, vi til sidst var i stand til at kortlægge hans bevægelser. Da han endelig begyndte at snakke, var J det navn, han valgte."

Amir brød ind. "Det er i det hele taget ikke lykkedes os at finde ud af ret meget om hans fortid."

Sam trak på skuldrene. "Det havde egentlig ikke nogen betydning, om han forsvarede sig selv eller ej. Beviserne var klare og overvældende."

Mack satte sig tilbage i stolen. Han var glad for, han havde holdt sig væk fra retssagen og fra mediernes dækning af den.

"Efter at han havde fyret sin advokat, sagde J ikke meget andet, end at han erklærede sig skyldig. Vi troede, han ville forsøge at forsvare sig med, at han var utilregnelig eller noget lignende, men det gjorde han ikke engang. Lige nu sidder han i Riverbend, staten Tennessees højrisikofængsel."

"Hvorfor er han der?"

"Mack, som du er smertefuldt bevidst om, er Missy ikke det eneste barn, J har myrdet. Indtil videre har vi fundet beviser

for, at han dræbte fem små piger, heriblandt Missy, og tre af disse mord blev begået i Tennessee. Det er også der, vi pågreb ham. Selv om de føderale myndigheder kunne have gjort krav på sagen, ønskede Justitsministeriet, at J skulle tiltales i en stat, der har dødsstraf.”

”Det er godt. Han fortjener at dø.” Macks ord lød hårde og følelseskolde.

I samme øjeblik trådte Billy ind, og hans smil forsvandt hurtigt. Der var tavshed et stykke tid, før Mack talte igen.

”Hvad skyldes det, at han ikke allerede *er* død?”

”Det er der flere årsager til,” svarede Sam roligt. ”En af dem er, at henrettelserne er blevet sat på pause i Tennessee. Nogen opdagede, at retningslinjerne ikke blev fulgt, at der blev brugt medikamenter, der var fem år over udløbsdatoen.”

Sam holdt en pause for at vælge sine ord med omhu. ”Den anden årsag vil måske ikke give så meget mening for dig. Vi forsinkede proceduren for henrettelsen, fordi vi altid har haft en mistanke om, at der er flere små piger derude. Vi er blevet ved med at lede efter muligheder for at få ham til at fortælle os noget mere. Det er også derfor, vi er kommet i dag.”

Mack løftede hænderne som i et forsøg på at stoppe strømmen af informationer. Så placerede han begge hænder på bordet og lænede sig fremad.

”Sam, jeg er forvirret. Jeg forstår ikke, hvorfor alt det har noget med mig at gøre. Er der en bekymring for, at han kunne slippe fri? Er jeg og min familie i fare?”

”Slet ikke, Mack,” fastslog Sam og rakte tværs over bordet for at lægge sin hånd på hans. Han trak sin hånd til sig.

Sam slog om fra ven til professionel. ”Mack, lad mig prøve at forklare det i sammenhæng. I de seneste år har J undersøgt alt, hvad han kunne, om loven og sine rettigheder. Det viser sig, at han har en ekstremt høj IQ og en nærmest fotografisk hukommelse. Fordi anklagemyndigheden er en repræsentant

for staten, er den forpligtet til at dele alt det bevismateriale, den har indsamlet, med forsvarer. I det her tilfælde er det J selv.”

Mack kunne mærke uroen vokse i sig. ”Så igen, er vi i fare?”

”Overhovedet ikke. J vil aldrig komme ud af fængslet. Men han er nysgerrig omkring din person. Han har fået lidt at vide om den rolle, du spillede i forbindelse med hans pågribelse, og han vil gerne vide mere. Han vil gerne forstå, hvordan du fandt ... Missys jordiske rester.”

Mack følte det, som om rummet var begyndt at rotere rundt. ”Vent.” Han lukkede sine øjne og forsøgte at fokusere. ”Hvad er det, du prøver at fortælle mig?”

”USA’s justitsminister har godkendt, at vi forsøger at indgå en aftale med J ...”

Mack ville sige noget, men Sam løftede hånden, og han tav.

”... men kun hvis du indvilliger. J har fortalt os, at der er fire lig mere, fire små piger, derude et sted. Han er parat til at fortælle os, hvor de er, og på den måde give familierne vished, en form for afslutning. Hans betingelse er, at du til gengæld skal tilbringe tolv timer sammen med ham, fordelt på tre dage, i højrisikofængslet Riverbend i Nashville.”

”I vil have mig til at tage til dødsgangen og snakke med den morder, uden at jeg ved, hvad han ønsker at snakke om? Jeg gætter på, at hans plan er at give mig et nøjagtigt referat af, hvad han gjorde mod min datter. Gør I grin med mig?” Mack følte det, som om en skygge begyndte at falde ned over hans øjne. ”Aldrig i livet om jeg ...”

Han sank sammen og begyndte at vælte ned fra stolen. Agenterne reagerede hurtigt, og Billy greb ham i faldet.

Da Mack kom til sig selv igen, mindre end et minut senere, så han op i ansigterne på to mænd, og bag sig mærkede han, at Sam støttede hans hoved.

”Jeg har ondt i hovedet,” stønnede han og forsøgte at rejse sig. De andre hjalp ham på fødderne og tilbage til hans plads

ved bordet. Han satte sig og kiggede ned i bordpladen, indtil hans hjerne var klar nok til, at han kunne sige noget.

"Sam, hvordan kan du bede mig om at gøre dét? Hvordan kan du spørge mig om at tilbringe tre dage sammen med den mand, der bortførte og myrdede min datter?"

"Mack." Sam svarede i et tonefald, der både var forstående og indtrængende. "Se på mig og lyt godt efter, hvad jeg fortæller dig. J har allerede givet os én."

"Én hvad?"

"Lokationen på én af de fire små piger. Hun blev bortført i Kansas. Hendes navn er Sallie. For at vise sin gode vilje fortalte J os meget præcist, hvor vi kunne finde hende, og hun lå gemt nøjagtigt der, hvor han sagde, hun ville være. Sallies forældre har ingen idé om, hvordan vi fandt deres datter, og de er nok også ligeglade. Deres venten er forbi, og nu har de fået en slags afslutning, som forhåbentlig vil betyde, at de kan komme videre med deres liv og finde heling. Nu er der kun tre andre derude et eller andet sted."

Mack var fuldstændig klar over, hvad Sam var i gang med, og han forstod, hvorfor hun gjorde det. Detaljerne, pigens navn, afslutningen, helingen. *Kære Gud, hvordan kan jeg få mig til at sige nej? Hvordan kan jeg sige ja?*

Mack følte panikken stige op i sit bryst og galden i sin strube. Han tog en dyb vejrtrækning.

"Hvorfor kan jeg ikke bare svare på hans spørgsmål skriftligt?"

For første gang tog Billy ordet. "Mr. Phillips, han gav meget eksplicit udtryk for, hvad han ønskede. Han vil gerne møde dig personligt."

Der blev helt stille i rummet.

"Kan jeg få lov til at tænke over det?" svarede han omsider. "Jeg har brug for at snakke med Nan og nogle venner for at få klarhed over, hvad det vil kræve af mig."

Sam svarede venligt. ”Mack, vi ved, det er forfærdeligt meget at bede nogen om, særligt dig og din familie. Du kan få al den tid, du har brug for. I løber ingen steder, og familierne har allerede ventet længe. Men vi må bede om, at dem, du taler med, underskriver en fortrolighedserklæring. Der er kun en håndfuld personer i fængslet, i FBI og i Justitsministeriet, som ved noget om det, og vi ønsker ikke, at det spredes til andre. Det er meget vigtigt for mig at indskærpe.”

Mack nikkede. ”Det forstår jeg.”

Sam rakte ud efter den mappe, hun havde taget med ind i huset, og skubbede den over bordet. ”Mack, her er fortrolighedserklæringerne. Vær venlig at datere og underskrive en af dem. Der er også en til Nan og til de andre, du vælger at snakke med. Når der er en, der har underskrevet, så tag et billede af dokumentet og send det til mig. Så kan jeg få originalerne, næste gang jeg ser dig.” Hun holdt en pause. ”Det er min pligt at præcisere, at det er en sag på højeste niveau, og bliver en fortrolighedserklæring brudt, kan det resultere i en føderal straffesag, så vær venlig at være forsigtig.”

Mack skimmede hurtigt dokumentet, som var ret enkelt udformet.

”Når jeg underskriver det, er det ikke ensbetydende med, at jeg så også har indvilliget i at gøre dét, I beder mig om, er det rigtigt forstået?”

”Ja,” svarede Sam.

Han underskrev erklæringen og rakte den over bordet til hende.

Mack satte sig tilbage i stolen. ”Jeg har det ikke så godt,” indrømmede han. ”Og mit hoved gør stadig ondt.”

Sam rejste sig. ”Jeg beklager, Mack, jeg ved, at det har været lidt af et chok for dig. Og det er uden fortilfælde for mig ... ja, for os alle. Det er mig, der er kommet, fordi du og jeg har en historie sammen, vi har en relation, der er opstået i smerte og

lidelse, og det betyder noget. Mack, jeg føler med dig og din familie. Hvis der er noget, jeg kan gøre, vil jeg være der for jer, uanset hvad I beslutter.”

Agenterne samlede deres ting og forberedte sig på at tage afsted.

”Her.” Sam rakte Mack et par visitkort. ”Her har du min nye kontaktinformation. Dag og nat. Hvis du har spørgsmål, eller hvis jeg kan være til hjælp på nogen som helst måde, må du endelig kontakte mig. Og hvis du beslutter dig for at gøre det, vi beder dig om, så vil jeg være ved din side hvert skridt på vejen.”

Mack rejste sig og gav Sam et kram. De gik alle ned til bilen. Billy var gået i forvejen og var igen på sin telefon. Han lo forlegent til Mack, da han gik forbi.

Amir gav Mack et varmt håndtryk. Sam sendte ham et smil og steg ind i bilen. Han betragtede køretøjet rulle ned ad bakken. Ved postkassen drejede de til højre, i retning mod Portland. Han fulgte dem med øjnene, indtil de var ude af syne.

Han blev stående lidt endnu, helt stille nogle sekunder. Så hviskede han: ”Papa Gud, jeg har brug for dig ... Jeg har så meget brug for dig!”